

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Asan/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 8016200124
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8016200124.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Bolco s.r.o., so sídlom v Michalovciach, Močarianska č. 18A/6640, IČO: 47 179 813, právne zast.: JUDr. Ladislavom Miklošom, advokátom so sídlom v Košiciach, Vodná č. 6, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom v Košiciach, Masarykova č. 10, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 19. januára 2016, Číslo: OPS/BEZ/2016/2212, O-715/2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. októbra 2016, č. k. 1S/6/2016-60, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 25. októbra 2016, č. k. 1S/6/2016-60 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 19. januára 2016, Číslo: OPS/BEZ/2016/2212, O-715/2015, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Inšpektorátu práce Prešov z 30. októbra 2015, č.k.: P: 173/2015-R, S/2015/412/18177/15.

2. Týmto rozhodnutím Inšpektorát práce Prešov uložil žalobcovi podľa § 19 ods. 1 písm. a/ <. zákona č. 125/2006 Z. z. <. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z. z. <.“) pokutu vo výške 1.000,- eur za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ v prvom bode (pracovnoprávne vzťahy) zákona č. 125/2006 Z. z., a to

konkrétne

- v § 99 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce platného v čase vzniku nedostatku, a to tým, že zamestnávateľ porušil povinnosť viesť evidenciu pracovného času zamestnancov J., narodeného 6. januára 1984 za celé kontrolované obdobie - september 2014 až 7. júl 2015, D., narodeného X. apríla XXXX za september 2014 až november 2014, J. U., narodeného XX. marca XXXX za september 2014 až január 2015, Y. U., narodeného X. júla XXXX za február 2015 až 8. júla 2015 tak, aby bol zaznamenaný začiatok a koniec časového úseku, v ktorom zamestnanci vykonávali prácu,

- v § 223 ods. 1 Zákonníka práce, a to tým, že zamestnávateľ v kontrolovanom období september 2014 až 8. júl 2015 uzatvoril na plnenie svojich úloh a na zabezpečenie svojich potrieb dohody o pracovnej činnosti s fyzickými osobami T. M., narodeným X. júna XXXX, J. F., narodeným XX. mája XXXX, P. S., narodeným X. marca XXXX, R. R., narodeným XX. októbrom XXXX, S. Y., narodenou X. júna XXXX, H. T., narodeným XX. marca XXXX, D. T., narodeným XX. januára XXXX, J. R., narodeným XX. novembra XXXX, K. R., narodeným X. januára XXXX, R. F., narodenou XX. mája XXXX, Y. U., narodeným XX. júla XXXX, J. S., narodeným X. júla XXXX, Y. A., narodenou XX. júna XXXX, ďalej uzatvoril dohody o brigádnickej práci študentov s fyzickými osobami R. J., narodeným XX. septembra XXXX, T. M., narodenou X. mája XXXX, na dojednané pracovné úlohy „dispečerka, donáškar/donáškarica“ bez splnenia podmienky výnimočnosti, nakoľko výkon práce na tieto pracovné pozície zabezpečoval výlučne iba vyššie uvedenými zamestnancami na základe uzatvorených dohôd o pracovnej činnosti a dohôd o brigádnickej práci študentov, pričom u zamestnávateľa je trvalá potreba pracovnej sily na uvedené pracovné pozície,

- v § 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce, a to tým, že zamestnávateľ porušil povinnosť viesť evidenciu pracovného času zamestnancov T. M., narodeného X. júna XXXX, J., narodeného XX. mája XXXX, P., narodeného X. marca XXXX, R., narodeného XX. októbrom XXX4, S. narodenej X. júna XXXX, H., narodeného XX. marca XXXX, D., narodeného XX. januára XXX5, J., narodeného XX. novembra XXXX, K., narodeného X. januára XXXX, R. narodenej XX. mája XXXX, Y., narodeného XX. júla XXXX, S.a, narodeného X. apríla XXXX, J., narodeného X. júla XXXX, Y., narodenej XX. júna XXXX, vykonávajúcich prácu v kontrolovanom období september 2014 až 8. júl 2015 na základe dohôd o pracovnej činnosti a zamestnancov J., narodeného XX. apríla XXXX, R., narodeného XX. septembra XXXX, T., narodenej X. mája XXXX, vykonávajúcich prácu v kontrolovanom období september 2014 až 8. júl 2015 na základe uzatvorených dohôd o brigádnickej práci študentov tak, aby bol zaznamenaný začiatok a koniec časového úseku, v ktorom zamestnanci vykonávali prácu. Nedostatky boli zistené pri výkone inšpekcie práce u účastníka konania v období od 8. júla 2015 do 20. augusta 2015.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 1, § 2 ods. 1 písm. a/, bod 1, § 19 ods. 1 písm. a/, § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z. z., § 99, § 223 ods. 1, § 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce, § 3 ods. 1 - 4, § 32 ods. 1, § 33 ods. 1, 2, § 34 ods. 1 - 4, § 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku, ako aj príslušných ustanovení SSP a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

4. Z obsahu administratívneho spisu a v ňom pripojených listinných dôkazov, najmä pracovných zmlúv, žiadosti o skončení pracovného pomeru D., dohôd o brigádnickej práci študentov a dohôd o pracovnej činnosti vyššie uvedených zamestnancov mal krajský súd preukázané, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu vyššie uvedených ustanovení Zákonníka práce, pričom sám žalobca ako zamestnávateľ v protokole o kontrole neuvádzal žiadne námietky a v stanovenej lehote sa k protokolu nevyjadril.

5. Poukázal na to, že z listu prvostupňového správneho orgánu z 23. septembra 2015, číslo P:173/2015-Z, S 2015/412/15415/05 (po správnom čísle: P: 173/2015-Z, S/2015/412/15415/15; pozn. súdu), ktorým bol začaté správne konanie, jednoznačne vyplýva, že v tomto oznámení boli popísané nedostatky zistené na základe kontroly a súčasne žalobca bol poučený, že v súlade s ustanovením § 33 Správneho poriadku má ako účastník konania možnosť vyjadriť sa k podkladom pre vydanie rozhodnutia, spôsobu zisťovania, ako aj podať návrh na ich doplnenie, vrátane predloženia ďalších listinných dôkazov, a to v lehote najneskôr do 7 pracovných dní od doručenia tohto rozhodnutia. Zo spisu rovnako je nesporné, že žalobca túto možnosť využil a vyjadril sa písomným podaním z 5. októbra 2015, v ktorom uviedol, že

listom z 26. augusta 2015 doručil správne orgánom písomnú správu a požadované podklady evidencie menovaných pracovníkov a v súčasnosti je evidencia pracovného času vedená požadovaným spôsobom. Krajský súd uviedol, že spoločnými znakmi dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru sú existencia hierarchie nadriadenosti a podriadenosti a rovnaké alebo obdobné právne následky vznikajúce alebo s nimi súvisiace, napr. v oblasti ochrany práce (bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci), v oblasti zodpovednosti za škodu a pod. Na pracovnoprávne vzťahy založené dohodami o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru sa nevzťahujú tie ustanovenia Zákonníka práce a ostatných pracovnoprávných predpisov, ktoré sa týkajú výlučne pracovného pomeru, a ktorých uplatnenie je priamo vylúčené, alebo ktorých aplikácia vo vzťahu k dohodám nie je reálna vzhľadom na ich osobitný charakter, ako je napr. ustanovenie o rozvrhovaní pracovného času, v ostatnom sa na ne vzťahujú všeobecné ustanovenia, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy vznikajúce z titulu pracovného pomeru. Bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že zásadný rozdiel medzi dohodami o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru a pracovným pomerom je v tom, že v prípade dohôd ide o výnimočnú formu účasti na práci. Snaha zamestnávateľa o zníženie nákladov z dôvodu neplatenia poisťného vedie až k ich zneužívaniu. Výnimočnosť týchto foriem pracovnoprávneho vzťahu vyplýva priamo zo Zákonníka práce. Ide napr. o obvyklé využívanie dohôd, napr. v oblasti zabezpečenia mzdovej agendy, zaistenia bezpečnosti fyzických osôb, stráženie objektov alebo agendy, ktorú je zamestnávateľ povinný vykonávať podľa osobitných predpisov. Zamestnávateľ však môže zabezpečiť formou vyššie uvedených dohôd aj výkon činností, ktoré tvoria predmet jeho činnosti, ale s odkazom na ustanovenie odseku 1 môže takéto dohody uzatvárať s fyzickými osobami len výnimočne, teda využiť formu niektorej z dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru môže zamestnávateľ využívať iba za predpokladu, že splní Zákonníkom práce ustanovené kritéria. Tak, ako konštatujú správne orgány, kritériami sú vymedzenie práce výsledkom a v tomto prípade možno uzavrieť dohodu o vykonaní práce, vymedzenie práce príležitostnou činnosťou, id o dohodu o pracovnej činnosti alebo dohody o brigádnickej práci študentov. Hlavný rozdiel medzi týmito dohodami spočíva v tom, že dohodu o brigádnickej práci študentov môže zamestnávateľ uzatvárať výlučne s fyzickou osobou v postavení študenta, pri dohode o pracovnej činnosti s akoukoľvek osobou spôsobilou uzavrieť pracovnoprávne vzťahy, ako aj v tom, že na základe dohody o brigádnickej práci študentov možno vykonávať prácu vo vymedzenom rozsahu, teda nie vo výške určeného týždenného pracovného času, kým pri dohode o pracovnej činnosti je taktiež určený limit maximálneho počtu hodín týždenne. Z dohôd, ktoré predložil sám žalobca ako zamestnávateľ, jednoznačne vyplýva, že podmienka výnimočnosti v týchto prípadoch splnená nebola, a že žalobca ako zamestnávateľ so zamestnancami pracovné zmluvy neuzatvára, pričom išlo výlučne o dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Z obsahu predloženého spisu je zrejmé, že správne orgány pri zisťovaní skutkového stavu a vykonanom dokazovaní nepostupovali v rozpore so zákonom, pretože dôkazy, ktoré správne orgány použili, predložil žalobca. Je bez akýchkoľvek pochybností, že ustanovenie § 223 Zákonníka práce dáva možnosť žalobcovi ako zamestnávateľovi uzatvárať dohody o vykonaní práce mimo pracovného pomeru, avšak táto možnosť je definovaná ako výnimočná, nie ako každodenná a bežná. Žalobca v správnom konaní bol zaťažený dôkazným bremenom a jeho povinnosťou bolo preukázať výnimočnosť svojho postupu, na základe ktorého v kontrolovanom období uzatvárať výlučne dohody o vykonaní práce a rovnako bol povinný preukázať, že takto dohodnutá závislá práca bola dôvodne vykonávaná a nemohla byť v uvedenom časovom období vykonávaná v riadnom pracovnom pomere. Je zrejmé, že zamestnávateľ k uzatvoreniu dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, respektíve každej jednej dohody môže pristúpiť iba vo výnimočnej situácii v prípade, ak takúto výnimočnú situáciu preukáže, a teda, že neporušil ustanovenie § 223 ods. 1 Zákonníka práce. Rovnako je zrejmé zo spisu správneho orgánu, že žalobca nevedol evidencie dochádzky predpísaným spôsobom tak, ako upravuje už vyššie citované ustanovenie Zákonníka práce.

6. Tiež uviedol, že do kompetencie správnych orgánov patrí vykonávať dozor nad dodržiavaním právnych predpisov, a teda aj Zákonníka práce. Táto kompetencia vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z., a to nielen vykonávať dozor nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov, ale s poukazom na § 2 ods. 1 písm. b/ aj vyvodzovať zodpovednosť za porušovanie právnych predpisov uvedených v písm. a/, teda za porušovanie konkrétnych ustanovení Zákonníka práce. Správne orgány mali kompetenciu vykonať kontrolu dodržiavania pracovnoprávných

predpisov u žalobcu tak, ako je uvedená v protokole o kontrole a ich závery o tom, že žalobca porušil povinnosti upravené ustanoveniami Zákonníka práce v § 99, § 223 ods. 1 a § 224 sú v súlade so zákonom. Záver druhostupňového správneho orgánu (žalovaného), že žalobca nepreukázaním výnimočného uzatvárania dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru v kontrolovanom období naplní skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z., je v súlade so zákonom.

7. Rovnako sa krajský súd nestotožnil s námietkou žalobcu týkajúcou sa nezrozumiteľnosti výrokovej časti, keďže prvostupňový správny orgán určite a zrozumiteľne vymedzil skutkovú podstatu správneho deliktu, skutková podstata obsahuje nielen uvedenie právnej kvalifikácie správneho deliktu, ktorého sa žalobca dopustil, ale aj uvedenie zákonného ustanovenia, ktoré porušil a vymedzenie skutkových okolností, ktoré porušenie citovaných právnych noriem spôsobili, spočívajúce v konaní žalobcu ako zamestnávateľa, ktorý v kontrolovanom období na plnenie svojich úloh uzatváral s fyzickými osobami výlučne dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Tieto skutkové zistenia sú nesporne zistené, vyplývajú z obsahu spisu a žalobca ich v priebehu správneho konania žiadnymi dôkazmi nespochybnil, pričom žalobca v reakcii na oznámenie prvostupňového správneho orgánu o začatie správneho konania dokonca zistené nedostatky akceptoval.

8. V súvislosti s námietkou žalobcu, že správne delikty nie sú vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia konkretizované, krajský súd poukázal na to, že zákonná úprava je jednoznačná, pokiaľ ide o konanie v trestných činoch, pretože podľa Trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade aj iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Pri priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenia viny, druh a výmeru sankcie. Širokú oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na Správny poriadok § 47 ods. 2, podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním a tento záver možno vyvodit' priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne aj rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To možno zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pri vylúčení prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Ak vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel' dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva, jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku a vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opätovného postihu za rovnaký skutok. Výrok prvostupňového rozhodnutia identitu správnych deliktov vymedzil presne, aj časom, že išlo o kontrolované obdobie jednoznačne vymedzené. Zameniteľnosť s inými správnyymi deliktami je vylúčená.

9. V súvislosti s námietkou, že povinnosťou správnych orgánov bolo vo veci nariadiť pojednávanie, krajský súd uviedol, že takúto právnu úpravu Správny poriadok na rozdiel od zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch neobsahuje, pretože ustanovenie § 21 ods. 1 Správneho poriadku upravuje, že správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo, ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. Z citovaného ustanovenia teda vyplýva, že je na úvahe správneho orgánu, či vo veci nariadi ústne pojednávanie alebo nenariadi.

10. Krajský súd sa tiež vyjadril k odôvodneniu výšky pokuty s tým, že odôvodnenie zodpovedá kritériám upraveným v § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z.z. Je zrejmé, že žalovaný dospel k záveru, že spoločenské nebezpečenstvo protiprávneho konania žalobcu predstavuje porušenie povinnosti zamestnávateľa spočívajúcej v zníženej ochrane práv zamestnancov. Takýto záver vyplýva zo skutkových zistení a z dôvodov rozhodnutia. Žalobca zamestnával zamestnancov výlučne formou dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Je zrejmé, že zníženie ochrany zamestnancov, ktoré nepochybne spočíva v tom, že v prípade pracovného pomeru založeného riadnou pracovnou zmluvou zamestnanec má vyššiu mieru ochrany, ako pri forme zamestnávania na základe dohody o vykonaní práce mimo pracovného pomeru. Pre posúdenie veci je zrejmé, že žalovaný výšku pokuty stanovil v sume 1.000,- eur, ktorá je blízko najnižšie možnej výmery, čo zohľadňuje skutočnosť, že porušenia povinnosti vyplývajúcich z pracovnoprávných predpisov sa dopustil žalobca prvýkrát.

11. Po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe krajský súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

12. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd s poukazom na § 167 a § 168 SSP tak, že účastníkom nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže žalobca v konaní úspech nemal a žalovaný síce v konaní úspešný bol, avšak nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby žalovanému nahradil trovy konania.

II.

13. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

14. Namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) ako aj to, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

15. V dôvodoch namietal

- nenariadenie ústneho pojednávania
- nepreskúmateľnosť rozhodnutí
- žurnalizáciu spisu
- nepreskúmateľnosť odôvodnenia výšky pokuty
- nesprávne posúdenie výrokovej časti správneho rozhodnutia

16. K nenariadeniu ústneho pojednávania žalobca uviedol, že nakoľko v správnom konaní došlo k rozporným tvrdeniam medzi žalobcom a žalovaným, mali byť tieto rozpory odstránené na nariadenom ústnom pojednávaní. Pokiaľ krajský súd súhlasil so žalovaným, že nariadiť ústne pojednávanie nebolo potrebné, nesprávne právne vec posúdil. Tiež uviedol, že z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že správny orgán je povinný procesné práva obvineného z priestupku plne rešpektovať, a nie až vtedy, keď sa ich plne dožaduje. S poukazom na rozsudok 5Sžo/235/2010 mal za to, že súd sa odklonil od ustálenej praxe kasačného súdu. S nariadením ústneho pojednávania sú okrem iného spojené ďalšie práva obvineného so spáchania správneho deliktu, ako je napríklad navrhovať dôkazy, byť pri výsluchu svedkov a podobne. Veci správnych deliktov majú v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení a správny orgán musí preto rešpektovať procesné práva obvineného zo správneho deliktu, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy a zo štrasburskej judikatúry podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

vyplýva, že tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne a exekučné. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné i sankcie v priestupkových veciach a vo veciach správnych deliktov vo forme pokuty považovať za sankcie represívneho charakteru, a teda ide o trestné veci bez ohľadu na relatívne nízke sankcie. Povinnosť nariadenia ústneho pojednávania žalobca napokon odôvodnil aj s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2012, sp. zn. 6Sžo/51/2011, podľa ktorého cit.: „ (...) Správny orgán prvého stupňa sa súčasne v konaní dopustil takej vady, ktorá mohla mať za následok nedostatočne zistený skutkový stav podmieňujúci zákonnosť jeho rozhodnutia, ktorý nedostatok neodstránil ani žalovaný. Zákonodarca v právnej norme § 7 ods. 3 písm. j/ zákona č. 125/2006 Z. z. stanovil, že správny orgán rozhoduje o uložení pokút za priestupky a o zákaze činnosti podľa osobitných predpisov, pričom odkázal na zákon Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupku vykoná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu. (...)”

17. Nesprávne právne posúdenie žalobca videl aj v posudzovaní otázky preskúmateľnosti rozhodnutí správneho orgánu. Uviedol, že už v podanej žalobe namietal, že žalovaný neuviedol v odôvodnení ani jeden konkrétny podklad, ktorý by mal byť podkladom pre vydané rozhodnutie, okrem citovaného protokolu o vykonanej kontrole a evidencie pracovného času, ktoré ani nešpecifikoval žurnalizovaným číslom. Žalobca sa z rozhodnutí napríklad nedozvedel, či podkladom pre rozhodnutie boli aj doklady, ktoré v priebehu konania doručil správne orgánu, a ktoré sa v spise musia nachádzať, či podkladom pre rozhodnutie boli aj zápisnice o podaní informácie, aj pracovné zmluvy, respektíve dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru za rok 2015 na všetkých prevádzkach kontrolovaného subjektu, akými evidenčnými číslami sú tieto doklady označené (žurnalizované) tak, aby boli nezameniteľné, ktoré a aké podklady správny orgán použil na rozhodnutie, čo je v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Správny orgán v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ktoré dôkazy sú podkladom pre rozhodnutie, respektíve, ktoré nie sú podkladom pre rozhodnutie a ani neuviedol dôvody prečo, a ktoré dôkazy nepoužil pre rozhodnutie, prečo ich nepreskúmal. Poukázal tiež na neúplnosť administratívneho spisu, keď žalobcovi neboli predložené záznamy z vykonaných kontrolných zistení v dňoch 8. júl 2015, 13. júl 2015, 27. júl 2015, 5. august 2015, 18. august 2015, 20. august 2015, z ktorých by bolo zrejmé, aké skutočnosti boli v týchto dňoch zistené a s akými výsledkami boli kontrolné zistenia zadokumentované a z predloženého protokolu o výsledku kontroly tieto skutočnosti nevyplývajú. Uvedené dátumy sú komentované v protokole o vykonanej kontrole, pričom v rozhodnutí o uložení pokuty je uvedený len časový úsek, že: „Inšpektorát práce Prešov v období od 08.07.2015 do 20.08.2015 ...”. Tým, že správny orgán v odôvodnení rozhodnutí neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, ktoré skutočnosti (dôkazy) nepreskúmal a dôvody prečo ich nepreskúmal, považoval žalobca tieto rozhodnutia za nepreskúmateľné, čo zakladá dôvod na ich zrušenie. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Riadny chod spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaväzuje orgány verejnej správy na odôvodňovanie rozhodnutí. Tomuto procesnému právu účastníka zodpovedá podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku povinnosť správneho orgánu nielen rozhodnúť, ale tiež vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie. Ak tak neurobí, zaťažuje svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v tom, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a účastníkovi konania sa týmto postupom odníma možnosť konať pred súdom a súčasne postupuje aj v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Námietskou nepreskúmateľnosti rozhodnutí správneho orgánu sa krajský súd vôbec nezaoberal, a tak ju ani nevyhodnotil, čo možno považovať za porušenie zásady spravodlivého konania.

18. V súvislosti so žurnalizáciou administratívneho spisu žalobca aj príkladom s poukazom na § 172 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v rozhodnom znení uviedol, že absencia žurnalizácie administratívneho spisu môže vytvárať priestor na

manipuláciu s listinami, teda ich ľubovoľne vyberať, vkladať, bez časovej chronologizácie, čo je v rozpore s ústavným článkom týkajúcim sa práva na spravodlivý proces v správnom konaní. V tomto smere tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/10/2010. Rovnako žalobca namietal, že krajský súd sa s námietkou žurnalizácie spisu žiadnym spôsobom nevysporiadal, a ani neodôvodnil, z akých dôvodov nepotreboval za dôležité túto námietku preskúmať a zdôvodniť. Krajský súd sa teda dostatočne nevysporiadal s námietkou žalobcu, či bol, alebo nebol spis žalobcu žurnalizovaný, a či boli skutočnosti v napadnutých rozhodnutiach, z ktorých mal žalovaný vychádzať tak, aby bolo jednoznačne a preskúmateľné, ktoré sú to. Odôvodnenie rozsudku je príliš všeobecné a príliš široko koncipované a neodráža skutočnú a konkrétnu situáciu žalobcu.

19. Vo vzťahu k nepreskúmateľnosti odôvodnenia výšky pokuty žalobca namietal, že nie je možné zistiť, okrem formálneho konštatovania s opisáním príslušných právnych predpisov, aká vlastne bola závažnosť priestupku (správneho deliktu; pozn. súdu), nakoľko správny orgán sa nevysporiadal s otázkou závažnosti zisteného porušenia povinnosti, spôsobu jeho spáchania, aké konkrétne následky vyplynuli z protiprávneho stavu, ako dlho tento protiprávny stav mal trvať, respektíve má trvať a aké boli okolnosti, za ktorých došlo k jeho spáchaniu. V odôvodnení rozhodnutia v časti určenia výšky pokuty vôbec nevyhodnotil v oblasti počtu nelegálne zamestnaných fyzických osôb, keď toto zdôvodnenie riadne neodôvodnil a nebolo ani predmetom kontroly a zisťovania skutkového stavu v podklade pre rozhodnutie. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení sankcie v časti pokiaľ ide o jej výšku je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní došlo k podstatnej vade konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Žalobca ďalej považoval konštatovanie správneho orgánu ohľadom preventívnej, represívnej a výchovnej funkcie uloženej pokuty za príliš formalistické a všeobecné. Určenie výšky pokuty je výsledkom správneho uváženia, ktoré je súdom preskúmateľné. Krajský súd sa len stotožnil s odôvodnením žalovaného, pričom sám tiež len formálne odôvodnil výšku uloženej pokuty. Odôvodnenie výšky pokuty krajským súdom považoval za nedostatočné. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. mája 2011, sp. zn. 3Sžo/253/2010 uviedol, že všeobecné konštatovanie protiprávnosti konania a rozsahu následkov bez bližšej špecifikácie nie je dostatočným pre uloženie pokuty.

20. Žalobca tiež namietal nesprávne posúdenie výrokovej časti správneho rozhodnutia, spočívajúce v tom, že kontrola bola vykonaná v období od 9. júla 2015 do 20. augusta 2015, pričom z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že správny orgán mal až dňa 24. augusta 2015 prerokovať protokol s účastníkom. Potom je tu pochybnosť o skutočnom čase vykonania a ukončenia kontroly, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Výrok rozhodnutia neobsahuje čas, miesto a popis skutkov zistených počas kontroly v dňoch od 8. júla 2015 do 20. augusta 2015, a aké skutky a dôkazy boli, respektíve mali byť v týchto dňoch zistené, respektíve zabezpečené. Výroková časť neobsahuje presné dátumy a časy, kedy inšpekcia práce mala byť vykonaná. Odkaz len na určitý úsek kontroly, respektíve odkaz na vyhotovený protokol o kontrole nepostačuje, pričom uvedené platí o to viac, keď o vykonaných kontrolách, respektíve spracovaní dokladov v dňoch 8. júl 2015 - 20. august 2015 neexistujú žiadne písomné záznamy, respektíve účastník sa pred vydaním rozhodnutia o ich existencii a ich obsahu žiadnym spôsobom nedozvedel. Poukázal tiež na to, že bolo porušené jeho právo byť prítomný pri dokazovaní veci, čo mu nebolo umožnené v období od 9. júla 2015 do 20. augusta 2015. Ďalej namietal, že výrok rozhodnutia neobsahuje miesto výkonu kontroly: Inšpektorát práce Prešov, Konštantínova 6. Výrok je nepreskúmateľný, kde a kedy bol údajný nedostatok zistený.

21. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil a vyčísľil trovy konania.

III.

22. Žalovaný sa v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 24. januára 2017 v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom krajského súdu považujúc ho za vecne správny a zákonný.

IV.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1, 2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

24. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

25. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

26. Podľa § 135 ods. 1 SSP, na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

27. Podľa § 194 ods. 1 SSP, správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

28. Podľa § 195 SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a/ zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b/ ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c/ ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d/ ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania,

e/ ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

29. Podľa § 197 SSP, správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

30. Podľa § 194 ods. 2 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

31. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

32. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 19. januára 2016, Číslo: OPS/BEZ/2016/2212, O-

715/2015. Žalovaný týmto rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Inšpektorátu práce Nitra z 30. októbra 2015, č.k.: P: 173/2015-R, S/2015/412/18177/15 o uložení pokuty žalobcovi podľa § 19 ods. 1 písm. a/ <. zákona č. 125/2006 Z. z. <. vo výške 1.000,- eur za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode (pracovnoprávne vzťahy) zákona č. 125/2006 Z. z. Konkrétne sa jednalo o porušenie § 99, § 223 ods. 1 a § 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce.

33. Zákon č. 125/2006 Z. z. upravuje inšpekciu práce prostredníctvom ktorej sa presadzuje ochrana zamestnancov pri práci a výkon štátnej správy v oblasti inšpekcie práce, vymedzuje pôsobnosť orgánov štátnej správy v oblasti inšpekcie práce a ich pôsobnosť pri výkone dohľadu podľa osobitného predpisu a ustanovuje práva a povinnosti inšpektora práce a povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby (§ 1).

34. Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z., inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním pracovnoprávnych predpisov²⁾ (napríklad Zákonník práce; pozn.), ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domácych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovršili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie;

35. Podľa § 7 ods. 3 písm. i/ a j/ zákona č. 125/2006 Z. z., inšpektorát práce i/ rozhoduje o uložení pokút podľa § 19, 20 a osobitného predpisu, 17a) j/ prejednáva priestupky, rozhoduje o uložení pokút za priestupky a o zákaze činnosti podľa osobitných predpisov, 18) (zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch).

36. Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z., inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode až treťom bode a šiestom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000,- eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000,- eur;

37. Podľa § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z. z., inšpektorát práce pri ukladaní pokuty podľa odsekov 1 a 2 zohľadňuje jej preventívne pôsobenie a pri určovaní výšky pokuty prihliada najmä na závažnosť zisteného porušenia povinností a závažnosť ich následkov, počet zamestnancov zamestnávateľa a riziká, ktoré sa vyskytujú v činnosti zamestnávateľa, počet nelegálne zamestnaných fyzických osôb, ak ide o uloženie pokuty podľa odseku 2 písm. a/ prvého bodu, skutočnosť, či zistené porušenie povinností je dôsledkom neúčinného systému riadenia ochrany práce u zamestnávateľa alebo či ide o ojedinelý výskyt nedostatku, opakované zistenie toho istého nedostatku.

38. Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z., na konanie podľa § 4 písm. e/, § 6 ods. 1 písm. b/, d/ a e/, § 7 ods. 3 písm. d/, e/, i/ a s/, ods. 8 písm. b/ a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d/ až f/, § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, 26) (Správny poriadok) ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

39. Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

40. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných

alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

41. Podľa § 21 ods. 3 Správneho poriadku, správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

42. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

43. Podľa § 47 ods. 1 Správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

44. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

45. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

46. Podľa § 99 Zákonníka práce, zamestnávateľ je povinný viesť evidenciu pracovného času, práce nadčas, nočnej práce, aktívnej časti a neaktívnej časti pracovnej pohotovosti zamestnanca tak, aby bol zaznamenaný začiatok a koniec časového úseku, v ktorom zamestnanec vykonával prácu alebo mal nariadenú alebo dohodnutú pracovnú pohotovosť. Počas dočasného pridelenia zamestnávateľ vedie evidenciu podľa prvej vety v mieste výkonu práce dočasne prideleného zamestnanca.

47. Podľa § 223 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže na plnenie svojich úloh alebo na zabezpečenie svojich potrieb výnimočne uzatvárať s fyzickými osobami dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (dohodu o vykonaní práce, dohodu o pracovnej činnosti a dohodu o brigádnickej práci študentov), ak ide o prácu, ktorá je vymedzená výsledkom (dohoda o vykonaní práce) alebo, ak ide o príležitostnú činnosť vymedzenú druhom práce (dohoda o pracovnej činnosti, dohoda o brigádnickej práci študentov).

48. Podľa § 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce, na základe uzatvorených dohôd podľa § 223 je zamestnávateľ povinný najmä viesť evidenciu pracovného času zamestnancov, ktorí vykonávajú prácu na základe dohody o brigádnickej práci študentov a dohody o pracovnej činnosti, tak, aby bol zaznamenaný začiatok a koniec časového úseku, v ktorom zamestnanec vykonával prácu, a viesť evidenciu vykonanej práce u zamestnancov, ktorí vykonávajú prácu na základe dohody o vykonaní práce, tak, aby v jednotlivých dňoch bola zaznamenaná dĺžka časového úseku, v ktorom sa práca vykonávala.

49. Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis, najvyšší súd zistil, že v dňoch 8. júla 2015 (u žalobcu) a 13. júla 2015, 27. júla 2015, 5. augusta 2015, 18. augusta 2015 a 20. augusta 2015, bola vykonaná kontrola zameraná (okrem iného) aj na dodržiavanie pracovnoprávných predpisov v zmysle zákona č. 311/2001 Z.z. (evidencia pracovného času, ukončenie pracovného pomeru, vydávanie dokladov o zúčtovanej mzde, vydávanie potvrdení o zamestnaní pri skončení pracovného pomeru). Prvostupňový správny orgán dňa 4. augusta 2015 na základe vykonanej kontroly vyhotovil Protokol č.: IPV-17-44-2.3/P-E24, A25-15 so záverom konštatujúcim vo vzťahu ku kontrolovanej osobe (žalobca)

- porušenie povinnosti vydať pri skončení pracovného pomeru so zamestnancom D. F., narodeným X.

apríla XXXX . potvrdenie o zamestnaní a uviesť v ňom najmä dobu trvania pracovného pomeru, druh vykonávaných prác, či sa zo mzdy zamestnanca vykonávajú zrážky, v čí prospech a v akej výške a v akom poradí je pohľadávka, pre ktorú sa majú zrážky ďalej vykonávať, čo je v rozpore s § 75 ods. 2 písm. a/, b/, c/ Zákonníka práce - časť B./ Zistené nedostatky, Skončenie pracovného pomeru (1202)

- porušenie povinnosti viesť evidenciu pracovného času zamestnancov J. X., narodeného X. januára XXXX za celé kontrolované obdobie - september 2014 až 7. júl 2015, D. F., narodeného X. apríla XXXX za september 2014 až november 2014, J., narodeného XX. marca XXXX za september 2014 až január 2015, Y., narodeného X. júla XXXX. za február 2015 až 8. júl 2015 tak, aby bol zaznamenaný začiatok a koniec časového úseku, v ktorom zamestnanci vykonávali prácu, čo je v rozpore s § 99 Zákonníka práce - časť B./ Zistené nedostatky, Dĺžka pracovného času (1204)

- porušenie Zákonníka práce, keď žalobca ako zamestnávateľ v kontrolovanom období september 2014 až 8. júl 2015 uzatvoril na plnenie svojich úloh a na zabezpečenie svojich potrieb dohody o pracovnej činnosti s fyzickými osobami - T. M., narodeným X. júna C., J. F., narodeným XX. mája C., P., narodeným X. marca XXXX, R., narodeným XX. októbra XXXX, S., narodenou X. júna XXXX., H., narodeným XX. marca XXXX, D., narodeným XX. januára XXXX, J., narodeným XX. novembra XXXX, K., narodeným X. januára XXXX, R. F., narodenou XX. mája XXXX, Y., narodeným XX. júla XXXX, J., narodeným X. júla XXXX, Y., narodenou XX. júna XXXX, ďalej uzatvoril dohody o brigádnickej práci študentov s fyzickými osobami - R., narodeným XX. septembra XXXX, T., narodenou X. mája XXXX, na dojednané pracovné úlohy „dispečerka, donáškar/donáškarica“ bez splnenia podmienky výnimočnosti, nakoľko výkon práce na tieto pracovné pozície zabezpečoval výlučne iba vyššie uvedenými zamestnancami na základe uzatvorených dohôd o pracovnej činnosti a dohôd o brigádnickej práci študentov, pričom u zamestnávateľa je trvalá potreba pracovnej sily na uvedené pracovné pozície, čo je v rozpore s § 223 ods. 1 Zákonníka práce - časť B./ Zistené nedostatky, Dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (1211)

- porušenie povinnosti viesť evidenciu pracovného času zamestnancov - T., narodeného X. júna XXXX, J., narodeného XX. mája XXXX, P., narodeného X. marca XXXX, R., narodeného XX. októbra XXXX., S., narodenej X. júna XXXX, H., narodeného XX. marca XXXX, D., narodeného XX. januára XXXX, J., narodeného XX. novembra XXX1, K., narodeného X. januára XXXX, R., narodenej XX. mája XXX8, Y. narodeného XX. júla XXXX, S., narodeného X. apríla XXXX, J.a, narodeného X. júla XXXX, Y. narodenej XX. júna XXXX, vykonávajúcich prácu v kontrolovanom období september 2014 až 8. júl 2015 na základe dohôd o pracovnej činnosti a zamestnancov J., narodeného XX. apríla XXXX, R., narodeného XX. septembra XXXX, T., narodenej X. mája XXXX, vykonávajúcich prácu v kontrolovanom období september 2014 až 8. júl 2015 na základe uzatvorených dohôd o brigádnickej práci študentov tak, aby bol zaznamenaný začiatok a koniec časového úseku, v ktorom zamestnanci vykonávali prácu, čo je v rozpore s § 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce - časť B./ Zistené nedostatky, Dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (1211)

50. Len pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že správny orgán za porušenie § 75 ods. 2 písm. a/, b/, c/ Zákonníka práce a spočívajúcom v nevydaní potvrdenia o zamestnaní pri skončení pracovného pomeru so zamestnancom D., narodeným X. apríla XXXX a bez uvedenia najmä doby trvania pracovného pomeru, druhu vykonávaných prác, či sa zo mzdy zamestnanca vykonávajú zrážky, v čí prospech a v akej výške a v akom poradí je pohľadávka, pre ktorú sa majú zrážky ďalej vykonávať - časť B./ Zistené nedostatky, Skončenie pracovného pomeru (1202), pokutu neuložil.

51. Z obsahu predmetného protokolu tiež vyplýva, že žalobca bol riadne oboznámený o možnosti vyjadriť sa k protokolu, a to v lehote 3 kalendárnych dní ako aj o povinnosti navrhnúť a priložiť na podporu svojich tvrdení a na objasnenie skutkového stavu dôkazy. Rovnako bol poučený o tom, že ak sa v lehote nevyjadrí, výkon inšpekcie sa považuje za ukončený a protokol za uzatvorený uplynutím lehoty určenej na vyjadrenie sa k protokolu. Protokol žalobca prevzal dňa 24. augusta 2015, v stanovenej lehote sa k protokolu nevyjadril. Dňom 27. augusta 2015 sa teda protokol považoval za

uzavretý.

52. Prvostupňový správny orgán následne listom z 23. septembra 2015, číslo P: 173/2015-Z, S/2015/412/15415/15 oznámil žalobcovi začatie správneho konania, ku ktorému sa žalobca podaním z 5. októbra 2015, doručeným prvostupňovému správne mu orgánu dňa 7. októbra 2015, vyjadril s tým, že v súčasnosti je evidencia pracovného času vedená požadovaným spôsobom. K zmluvám na pracovné úlohy so splnením požiadavky výnimočnosti uviedol, že tieto bude viesť a dohadovať v zmysle požiadaviek Zákonníka práce a zistený nedostatok bol už odstránený. Na základe uvedeného, požiadal o zastavenie správneho konania.

53. Následne 30. októbra 2015 vydal prvostupňový správny orgán pod č.k.: P: 173/2015-R, S/2015/412/18177/15 rozhodnutie o uložení pokuty vo výške 1.000,- eur podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode (pracovnoprávne vzťahy) zákona č. 125/2006 Z.z., konkrétne za porušenie § 99, § 223 ods. 1 a § 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce.

54. Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím z 19. januára 2016, Číslo: OPS/BEZ/2016/2212, O-715/2015 podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie a prvostupňové správne rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

55. Najvyšší súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej a druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného vykonal v dostatočnom rozsahu pri správnej aplikácii právnej úpravy zákona č. 125/2006 Z. z. sledujúc pritom účel a cieľ zákonodarcom nastoleného v právnej úprave tohto zákona.

56. V súvislosti s námietkou žalobcu, že správne orgány mali vo veci nariadiť ústne pojednávanie, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že správne konanie sa v predmetnej veci riadilo Správnym poriadkom na aplikáciu ktorého priamo odkazuje § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. Podľa Správneho poriadku môže správne konanie prebiehať v dvoch formách, a to v ústnej forme a forme písomnej. Podľa vyššie citovaného § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Správny poriadok teda rozlišuje obligatórne ústne pojednávanie a fakultatívne ústne pojednávanie. Obligatórne sa ústne pojednávanie nariadi vtedy, ak to ustanovuje osobitný predpis [(napríklad § 74 ods. 1 veta prvá zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, prípadne § 113 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon)]. Inak správny orgán nariadi ústne pojednávanie iba v prípade, ak si to vyžaduje povaha veci. V danom prípade však tak prvostupňový správny orgán, ako aj správny orgán odvolací, mali riadne a bezpečne preukázané porušenie príslušných ustanovení Zákonníka práce zo strany žalobcu, a preto v danej veci ani nevyvstala potreba objasniť vec na ústnom pojednávaní. Pokiaľ si správne orgány zvolili písomnú formu správneho konania, tieto postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku.

57. Ďalej najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že zákon č. 125/2006 Z. z. a ani Správny poriadok neustanovujú špeciálnu právnu úpravu postupu správneho orgánu na konanie a rozhodovanie o administratívnom delikte, a preto vychádzajúc z uvedeného vyššie bolo povinnosťou správneho orgánu v konaní a zisťovaní porušenia právnej povinnosti a vydania rozhodnutia o uznaní žalobcu za vinného z porušenia právnej povinnosti a uloženia sankcie za administratívny delikt postupovať analogicky v zmysle trestnoprávnej úpravy tak, aby žalobcovi ako subjektu obvinenému z administratívneho deliktu boli zabezpečené záruky, ktoré trestnoprávna úprava zaručuje obvinenému z trestného činu, a to predovšetkým právo na obhajobu svojich práv, spočívajúce v jeho práve vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam kladeným mu za vinu. To však neznamená, že povinnosťou správneho orgánu v konaní o administratívnom delikte je postupovať striktne podľa ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona, čo je len povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Vychádzajúc z právnej úpravy

ustanovenej v § 19 v spojení s § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. zákonodarca výslovne nestanoví Inšpektorátu práce povinnosť vo veci administratívneho trestania nariadiť ústne pojednávajúce konanie. Z týchto dôvodov pokiaľ správne orgány v danom prípade nenariadili ústne pojednávajúce konanie nepostupovali v konaní v rozpore so zákonom, a teda nezaťažili konanie takou vadou, ktorá by mohla mať sama osebe za následok nezákonnosť rozhodnutia, a na ktorú by musel súd v procese súdneho prieskumu prihliadať z úradnej povinnosti.

58. Žalobca tiež poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2012, sp. zn. 6Sžo/51/2011. Najvyšší súd má však za to, že na daný prípad nemožno aplikovať § 7 ods. 3 písm. j/ zákona č. 125/2006 Z. z., podľa ktorého inšpektorát práce prejednáva priestupky, rozhoduje o uložení pokút za priestupky a o zákaze činnosti podľa osobitných predpisov - zákon č. 372/1990 Zb., ale § 7 ods. 3 písm. i/ v spojení s § 21 ods. 3 menovaného zákona, podľa ktorých na konanie, v ktorom inšpektorát rozhoduje o uložení pokút aj podľa § 19 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní - Správny poriadok. Zákon č. 125/2006 Z. z. v ustanovení § 21 ods. 3 výslovne upravuje, že na konanie podľa § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak a keďže inú právnu úpravu predmetné konanie nepripúšťa, je evidentné, že na sankcionovanie žalobcu za správny delikt podľa § 19 zákona č. 125/2006 Z. z. (teda aj za porušenie ustanovení Zákonníka práce) bolo potrebné použiť práve Správny poriadok, ktorý v ustanovení § 21 zakotvuje inštitút ústneho pojednávajúceho konania, pričom na rozdiel od zákona o priestupkoch ponecháva výlučne na úvahe správneho orgánu, či toto ústne pojednávajúce konanie nariadi alebo nie. Správny orgán v zmysle zásady obsiahnutej v § 3 ods. 4 Správneho poriadku je povinný použiť najvhodnejšie prostriedky vedúce k správne vybaveniu veci, ako aj § 32 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Správny orgán pri svojej úvahe vychádza z konkrétnych okolností prípadu a nariadi ústne pojednávajúce konanie v prípade, ak to prispeje k objasneniu skutkových okolností prípadu. Spravidla to bude vhodné v prípadoch, keď v konaní vystupujú účastníci konania s protichodnými záujmami, keď treba vypočúvať svedkov, a tiež keď ústne pojednávajúce konanie poskytne najvhodnejšiu príležitosť na to, aby všetky osoby majúce zákonné právo zúčastniť sa ústneho pojednávajúceho konania, mohli v rámci neho realizovať svoje procesné práva (§ 33 ods. 1 Správneho poriadku).

59. Rovnako neobstojí poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/235/2010, nakoľko v tam prejednávanom prípade nebola o vykonaných dôkazoch nikdy spísaná riadna zápisnica (za účasti štatutárneho zástupcu, respektíve konateľa spoločnosti) a žalobca v konaniach pred správnymi orgánmi sa prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu nemohol vyjadriť k veci ústne, nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov a nemohol im klásť otázky, aj keď sa toho osobitne dožadoval. V tu prejednávanom prípade však žalobca v priebehu správneho konania nežiadal nariadiť ústne pojednávajúce konanie a navyše sám vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania z 5. októbra 2015, požadoval zastavenie konania z dôvodu odstránenia inšpekciami zistených nedostatkov. Žalobca si bol teda vedomý týchto pochybení a sám prejavil snahu o ich nápravu. Správne orgány navyše vychádzali z podkladov, ktoré doložil žalobca. Ústne vypočutie by teda v tomto prípade bolo zjavne zbytočné a v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania (§ 3 ods. 4 Správneho poriadku), pretože informácie poskytnuté samotným žalobcom tvorili dostatočný skutkový základ pre posúdenie prípadu. Najvyšší súd tiež podotýka, že v predmetnej veci aj vzhľadom na požiadavku tzv. „plnej jurisdikcie“ bol žalobca vypočutý v konaní pred krajským súdom na nariadenom pojednávaní dňa 25. októbra 2016. Napokon vo veci 5Sžo/235/2010 senát i po zrušení a vrátení veci Ústavným súdom Slovenskej republiky (nález z 25. augusta 2010, sp. zn. III. ÚS 231/2010) opätovne skonštatoval, že pri prejednaní správneho deliktu správny orgán nemal v zmysle § 21 ods. 1 Správneho poriadku zákonnú povinnosť nariadiť ústne pojednávajúce konanie.

60. Najvyšší súd tiež odkazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej neuskutočnenie ústneho pojednávajúceho konania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou (napr. Jusilla proti Fínsku, rozhodnutie z 30. novembra 2006, č. sťažnosti 73053/01).

61. Pokiaľ žalobca namietal, že v správnom konaní došlo k rozporným tvrdeniam medzi ním a správnym orgánom, a preto bolo žiadúce nariadiť ústne pojednávanie, najvyšší súd už aj vzhľadom na vyššie uvedené, túto námietku vyhodnotil tiež ako nedôvodnú.

62. Ako nedôvodnú vyhodnotil najvyšší súd aj námietku, ktorou žalobca napádal nepreskúmateľnosť rozhodnutí správneho orgánu. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že jedným zo základných atribútov zákonnosti rozhodnutia je jeho preskúmateľnosť, pretože len ak je rozhodnutie náležité a v súlade s procesnými normami odôvodnené, možno preskúmať a posúdiť, či bolo vydané v súlade so zákonom. Aj v konaní podľa zákona č. 125/2006 Z. z. bolo povinnosťou správnych orgánov dôsledne postupovať podľa Správneho poriadku (§ 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z.). Podľa § 46 Správneho poriadku (v spojení s § 3 ods. 5) rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa § 47 ods. 1 až 3 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Následne sa musia uviesť závery o tom, ktoré skutočnosti sa považujú za nepochybne zistené, musí sa posúdiť ich právny význam a vysloviť úsudok o predmete konania a zdôvodniť použitie právnej normy a konkrétneho ustanovenia súvisiaceho s predmetom konania. Žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa postupovali v zmysle uvedených zásad. Z obsahu prvostupňového správneho rozhodnutia je zrejмый skutkový stav, sú tam uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako bola použitá správna úvaha pri hodnotení predpisov na základe ktorých rozhodoval. Z rozhodnutia jasne vyplýva, akých porušení právnych predpisov sa žalobca dopustil s tým, že každé porušenie je osobitne odôvodnené aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, ktoré viedli správny orgán k ustáleniu tohto záveru. Žalovaný sa následne v dostatočnej miere zaoberal aj námietkami žalobcu, uvedenými v podanom odvolaní. Obe napadnuté rozhodnutia aj podľa názoru najvyššieho súdu vo svojich odôvodneniach dostatočne uvádzajú konkrétne dôvody preukazujúce záver o spáchaní správneho deliktu žalobcom a o opodstatnenosti uloženia sankcie za porušenie právnych povinností.

63. K namietanému nesprávnemu posúdeniu výrokovej časti správneho rozhodnutia najvyšší súd uvádza, že význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne aj rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To možno zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. V preskúmvanej veci výroková časť prvostupňového správneho rozhodnutia zhora uvedené kritéria spĺňa. Časové hľadisko je vymedzené dĺžkou kontrolovaného obdobia, počas ktorého bol zo strany žalobcu spáchaný správny delikt - porušenie § 99 Zákonníka práce spočívajúce v tom, že žalobca nevedol evidenciu pracovného času zamestnancov - J. - september 2014 až 7. júl 2015, D. - september 2014 až november 2014, J. - september 2014 až január 2015, Y. - február 2015 až 8. júl 2015, porušenie § 223 ods. 1 Zákonníka práce za kontrolované obdobie september 2014 až 8. júl 2015 a porušenie § 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce za kontrolované obdobie september 2014 až 8. júl 2015. Spôsob spáchania správneho deliktu je vymedzený tak, že žalobca v pozícii zamestnávateľa nevedol evidenciu pracovného času zamestnancov predpísaným spôsobom (§ 99 Zákonníka práce), ďalej, že uzatváral vo výroku s bližšie špecifikovanými zamestnancami na plnenie svojich úloh a na zabezpečenie svojich potrieb dohody o pracovnej činnosti a dohody o brigádnickej

práci študentov bez splnenia podmienky výnimočnosti (§ 223 ods. 1 Zákonníka práce) a tiež, že nevedol evidenciu pracovného času vo výroku bližšie špecifikovaných zamestnancov vykonávajúcich prácu na základe dohôd o pracovnej činnosti a dohôd o brigádnickej práci študentov (§ 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce). Výroková časť ďalej obsahuje ustanovenie zákona č. 125/2006 Z. z., ktoré žalobca svojím konaním porušil (§ 19 ods. 1 písm. a/) a ďalej bližšie uvádza, že žalobca porušil povinnosti plynúce z pracovnoprávnych predpisov, konkrétne § 99, § 223 ods. 1 a § 224 ods. 2 písm. e/ Zákonníka práce. Rovnako správny delikt je špecifikovaný aj uvedením konkrétnych zamestnancov, v súvislosti s ktorými žalobca nevedol evidenciu pracovného času a tiež zamestnancov, s ktorými uzatvoril dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru s označením ich mien, dátumov narodení. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti, výroková časť prvostupňového správneho rozhodnutia i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa žalobca dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Je preto vylúčené, aby konanie žalobcu mohlo byť zameniteľné s iným konaním.

64. Žalobca v kasačnej sťažnosti tiež namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia výšky pokuty. Najvyšší súd nezistil, že by správne orgány nezohľadňovali všetky relevantné kritériá pre jej uloženie plynúce z § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z. z. Prvostupňový správny orgán celkom jasne, zrozumiteľne a predovšetkým dostatočným spôsobom aj s prihliadnutím na preventívno-represívnu funkciu sankcie vo svojom rozhodnutí uviedol dôvody, na základe ktorých pristúpil k uloženiu pokuty vo výške 1.000,- eur. Správny orgán prihliadol na skutočnosť nahrádzania inštitútu pracovného pomeru výkonom práce na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, pričom takéto konanie možno považovať za negatívny faktor nielen vo vzťahu k istotám a nárokom zamestnancov, ale aj vo vzťahu k ich vymožitelnosti. Navyše dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru umožňujú nerovnaké podmienky hospodárskej súťaže a nerovnaké zaobchádzanie, znevýhodňovanie a obmedzovanie zamestnancov pracujúcich na základe dohôd v porovnaní s porovnateľnými zamestnancami v pracovnom pomere, keď títo zamestnanci predstavujú lacnú pracovnú silu, keďže títo nemajú napríklad nárok na stravu, náhradu mzdy pri prekážkach v práci, či inú pracovnoprávnu ochranu (napríklad pri skončení pracovnoprávneho vzťahu). Pri určovaní výšky pokuty správny orgán prihliadol aj na to, že sa jednalo o prvú inšpekciu práce v kontrolovanom subjekte, ktorá bola zameraná na dodržiavanie Zákonníka práce, tiež na to, že žalobca pri výkone inšpekcie spolupracoval, prihliadol na veľkosť zamestnávateľa (8 zamestnancov). Rovnako správny orgán prihliadol aj na tú skutočnosť, že sám žalobca začal viesť evidenciu pracovného času v zmysle § 99 Zákonníka práce a bola zohľadnená tiež skutočnosť, že dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru bude žalobca dohadovať v zmysle požiadaviek Zákonníka práce. Táto skutočnosť vyplýva z vyjadrenia žalobcu z 5. októbra 2015 k doručenému oznámeniu správneho orgánu o začatí správneho konania z 23. septembra 2015, číslo P: 173/2015-Z, S/2015/412/15415/15. Najvyšší súd sa stotožnil s odôvodnením krajského súdu. Správne orgány pri určení výšky sankcie správne postupovali v súlade s § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z. z., keď uviedli všetky skutočnosti, ktoré brali do úvahy pri ukladaní pokuty a následne určili pokutu podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. vo výške 1.000,- eur, čo je na spodnej hranici sadzby. Z týchto dôvodov tiež poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. mája 2011, sp. zn. 3Sžo/253/2010 neobstojí.

65. K namietanej žurnalizácii administratívneho spisu najvyšší súd uvádza, že táto námietka sama o sebe nie je spôsobilá byť dôvodom na zrušenie správnych rozhodnutí. O to viac uvedené platí v danom prípade, keď správne orgány vychádzali z podkladov, predložených samotným žalobcom. Tento mal navyše možnosť využiť právo nahliadnuť do administratívneho spisu a overiť si tak dôvodnosť svojich tvrdení. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/10/2010, súd uvádza, že uvedené rozhodnutie obsahovo nekorešponduje s tu prejednávanou vecou. Senát konajúci vo veci 4Sžf/10/2010 zrušil rozsudok krajského súdu predovšetkým z dôvodu neúplnej spisovej dokumentácie. Z tohto dôvodu, najvyšší súd námietku týkajúcu sa technických náležitostí úpravy administratívneho spisu, a to najmä v spojení so skutočnosťou, že žalobca sám nevedol absenciu žiadnej takej listiny, ktorá tvorila podklad pre vydané rozhodnutia, vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobcom vyslovené nekonkrétne pochybnosti o úplnosti administratívneho spisu zostávajú tak v hypotetickej rovine bez akéhokoľvek reálneho základu. Žalobca namietal, že mu neboli predložené

záznamy z vykonaných kontrolných zistení v dňoch 8. júl 2015, 13. júl 2015, 27. júl 2015, 5. august 2015, 18. august 2015, 20. august 2015, z ktorých by bolo zrejmé, aké skutočnosti boli v týchto dňoch zistené a s akými výsledkami boli kontrolné zistenia zadokumentované a z predloženého protokolu o výsledku kontroly tieto skutočnosti nevyplývajú. K tomu najvyšší súd uvádza, že v protokole sa uvádzajú dni skutočnej fyzickej prítomnosti inšpektorov práce u žalobcu (8. júl 2015), ako aj dni, kedy došlo zo strany inšpektorátu práce k vyhodnocovaniu podkladov k vydaniu protokolu, čo vyplýva zo samotného protokolu.

66. K námietke chýbajúcich náležitostí protokolu najvyšší súd uvádza, že v ustanovení § 14 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. sú taxatívne vymedzené obsahové náležitosti protokolu o výsledku inšpekcie práce. Z protokolu o výsledku inšpekcie práce musí vyplývať kto vykonal inšpekciu práce, označenie príslušného inšpektorátu práce, meno a priezvisko inšpektora práce, u koho sa vykonala inšpekcia práce, označenie kontrolovaného zamestnávateľa alebo kontrolovanej fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, kedy a kde bola vykonaná inšpekcia práce - miesto a čas vykonania inšpekcie práce, čo bolo zistené pri výkone inšpekcie práce, zistené porušenia predpisov a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv, vyjadrenie kontrolovaného subjektu, postoj zamestnávateľa alebo ním povereného zamestnanca, alebo fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, k zisteným porušeniam predpisov a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv a k ďalším skutočnostiam uvedeným v protokole, stanovisko inšpektora práce k tomuto vyjadreniu. Tieto zákonom vyžadované náležitosti Protokol zo 4. augusta 2015, č.: IPV-17-44-2.3/P-E24, A25-15 spĺňa.

67. K námietkam žalobcu vzťahujúcim sa k nedostatočnému odôvodneniu rozsudku krajského súdu, najvyšší súd poukazuje na to, že aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúcej sa požiadaviek riadneho odôvodnenia rozsudku súdu (napríklad Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03-14, prípadne sp. zn. IV. ÚS 112/05, alebo sp. zn. I. ÚS 117/05), súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodneniu rozsudku krajského súdu nechýba presvedčivosť požadovaná zákonom (§ 139 ods. 2 SSP) a jeho úvahu a právne posúdenie považoval najvyšší súd za logické, ktoré nevybočili z medzí a hraníc stanovených zákonom.

68. Záverom najvyšší súd uvádza, že žalobca v kasačnej sťažnosti nenamietal a nerozporoval samotné porušenie už vyššie zmieňovaných zákonných ustanovení Zákonníka práce. Na tomto mieste preto najvyšší súd bez ďalšieho odkazuje na príslušné odôvodnenie krajského súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

69. Vady podľa § 195 SSP najvyšší súd nezistil.

70. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

71. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta prvá SSP).

72. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.